

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: A. V., nar.,
bytem

proti
žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje,
se sídlem Žerotínovo nám. 5/3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 18. 5. 2017, č. j. JMK 71675/2017, sp. zn. S-JMK 61809/2017/OD/No,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včasně podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“), domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Boskovice, odboru dopravy (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 14. 3. 2017, č. j. DOP/DP-424/2016 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení

§ 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „silniční zákon“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z přestupku podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) silničního zákona, kterého se z nedbalosti dopustil tím, že dne 22. 9. 2016 v době kolem 12:31 hod v Letovicích na ulici Pražská, okres Blansko, jako řidič motorového vozidla tov. zn. A. R., reg. zn., držel za jízdy v ruce mobilní telefon.
3. Za spáchání přestupku byla žalobci podle ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) silničního zákona uložena sankce ve formě pokuty ve výši 1 500,- Kč, a současně mu byla podle ustanovení § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a vyhlášky č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1.000,- Kč.

II. Žaloba

4. V žalobě ze dne 21. 7. 2017, doručené zdejšímu soudu dne 25. 7. 2017, žalobce trval na tom, že byl rozhodnutím správního orgánu zkrácen na svých právech.
5. Žalobce měl za to, že ve věci nebylo zjištěno, že by jím byl spáchán přestupek, z jehož spáchání byl shledán vinným. Správní orgány dle jeho názoru neprokázaly, že by se dopustil daného jednání. Vzhledem k tomu, že v případě žalobce došlo k rozporu mezi jeho tvrzeními a tvrzeními policistů, a vina žalobce nebyla ničím dalším podložena, byl žalobce přesvědčen, že nelze stavět váhu výpovědi policisty nad jeho vlastní. V rámci zásady *in dubio pro reo* tedy mělo být celé řízení zastaveno.
6. Žalovaný se následně řádně nevypořádal s odvolacími námitkami žalobce, a to námitce továrního uzpůsobení vozu pro telefonování ve voze. Žalovaný v posuzování celé situace pochybil, neboť se zabýval pouze určitými aspekty daného případu a nepřihlížel k odvolacím námitkám. Tímto jednáním přitom žalovaný žalobce poškodil na jeho právech.
7. Žalobce proto závěrem navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 8. 11. 2017 s podanou žalobou nesouhlasil, když napadené rozhodnutí považoval za správné a odůvodněné.
9. Dle žalovaného byl skutkový stav zjištěn bez důvodných pochybností, proto žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Jestliže žalobce namítal, že žalovaný nevypořádal jeho odvolací námitku týkající se továrního uzpůsobení vozidla pro telefonování, považoval žalovaný tuto námitku za nedůvodnou, neboť žalobce takovou námitku v odvolání neuplatnil. Tuto námitku žalobce vznesl již při ústním projednání přestupku a správní orgán I. stupně se jí dostatečně zabýval.
10. S ohledem na výše uvedené proto žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Shrnutí relevantních skutečností zjištěných ze správního spisu

11. Ve správním spise se nachází mj. oznámení přestupku ze dne 31. 10. 2016, č. j. KRPB-223895-2/PŘ-2016-060106-CEE, oznámení přestupku ze dne 22. 9. 2016, které byly na místě sepsány příslušníky Policie České republiky, krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, územního odboru Blansko (dále jen „PČR“), prap. C. a pprap. K., které žalobce podepsal a k věci uvedl, že si není vědom telefonování, dále úřední záznam ze dne 31. 10. 2016, č. j. KRPB-223895-1/PŘ-2016-060106-CEE, ze kterého se podává, že hlídka PČR spatřila, že žalobce při řízení používal telefonní přístroj, který držel v ruce, protože hlídka PČR toto jednání pozorovala ze vzdálenosti 3 metrů, mobilní telefon měl zlatou barvu. Jakmile žalobce zjistil přítomnost hlídky PČR, telefon upustil. Na vozidle nebyla žádná folie skel a nebyly v něm umístěny předměty, které by bránily ve výhledu. Žalobce s přestupkem nesouhlasil a uvedl, že telefon v ruce nedržel. Při projednání přestupku prap. C. spatřil mobilní telefon na sedadle mezi nohama žalobce. Dále se v předloženém správním spise nachází výpis z evidenční karty osoby žalobce ze dne 3. 11. 2016 s informací, že osoba žalobce má 8 záznamů v přestupcích.
12. Z obsahu předloženého správního spisu soud dále zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti žaloby.
13. Žalobci bylo dne 18. 11. 2016 doručeno oznámení o zahájení řízení o přestupku a předvolání k ústnímu jednání, kterým byl žalobce předvolán k ústnímu jednání nařazenému na den 5. 12. 2016 v 14:00 hod. Dle protokolu o ústním jednání ze dne 5. 12. 2016, č. j. DOP/DP-424/2016, žalobce k věci mj. uvedl, že s přestupkem nesouhlasil, neboť má ve vozidle zabudováno telefonní zařízení na vlastní SIM kartu, které se spouští v několika režimech podle manuálního nastavení řidiče. SIM karta je duplikátního čísla, které má v mobilním telefonu, kdy se po otočení klíčkem v zapalování nastavení přepne a žalobce přijímá hovory přes zabudované mobilní zařízení ve vozidle. Hlídka PČR žalobci tvrdila, že má přestupek zaznamenaný na kameře, ale odmítla mu záznam ukázat. Dále uvedl, že hlídka PČR stála po pravé straně žalobce, kolmo k jeho vozidlu, ve vzdálenosti asi 15 metrů, bylo krásné a slunečné počasí. Vozidlo žalobce nemá tónovaná skla, není opatřeno foliemi.
14. Dle protokolu o svědecké výpovědi ze dne 25. 1. 2017, č. j. DOP/DP-424/2016, byl za přítomnosti žalobce vyslechnut svědek, zasahující policista prap. C., který k věci uvedl, že měli daného dne zaparkováno vozidlo na příjezdové cestě firmy L. u místních pekáren. Při hlídkové činnosti bylo spatřeno vozidlo A. R., které jelo ve směru Letovice – Zboněk, přičemž vozidlo PČR stálo v kolmé poloze ve vzdálenosti 3 metrů. Ve vozidle byl spatřen řidič, který během jízdy držel mobilní telefon světlé barvy. V den zjištění přestupku byly dobré výhledové podmínky a bylo denní světlo, přestupek byl spatřen na vzdálenost cca 5 metrů přes čelní sklo služebního vozidla do bočního okna vozidla žalobce. Sklo nebylo opatřeno žádnými foliemi ani předměty, které by bránily pohledu do vozidla.
15. Dle protokolu o svědecké výpovědi ze dne 25. 1. 2017, č. j. DOP/DP-424/2016, byl za přítomnosti žalobce vyslechnut svědek, zasahující policista pprap. K., který k věci uvedl, že daného dne stáli služebním vozidlem naproti pekárně, z jedné strany byl kovošrot, z druhé firma L. Vozidlo A. R., jehož řidič telefonoval, k nim přijíždělo z levé strany, ve směru Svitavy – Brno. Rozhledové podmínky byly dobré, výhledu do

auta nic nebránilo a bylo vidět, že řidič drží v pravé ruce u ucha mobilní telefon. Svědek se domníval, že to byl mobilní telefon světlé barvy. Přestupek viděli přes čelní sklo. Když žalobce spatřil hlídku PČR, telefon ihned položil.

16. Z protokolu ze dne 25. 1. 2017, č. j. DOP/DP-424/2016, je zřejmé, že správní orgán I. stupně skončil dokazování a shromáždil poklady pro rozhodnutí. K provedení dokazování žalobce konstatoval, že jednání obou policistů bylo korektní, avšak se spácháním přestupku nesouhlasil, neboť má ve vozidle od výrobce zabudováno telefonní zařízení, a je si vědom toho, že při řízení nesmí telefon ani držet, natož telefonovat.
17. Dne 14. 3. 2017 vydal správní orgán I. stupně prvostupňové rozhodnutí.
18. Proti tomu podal žalobce dne 13. 4. 2017 odvolání z důvodu neprokázání konkrétního dopravního přestupku. Žalobce uvedl, že správní orgán I. stupně sice postupoval v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů, avšak tvrzení policistů nemůže mít větší váhu než tvrzení žalobce. Pokud tedy není kvalitní důkaz, není možné uložit sankci za údajný přestupek. Vinu lze prokázat pouze za splnění předpokladu řádně zjištěného skutkového stavu věci v souladu se zásadou materiální pravdy, kdy je skutkový stav zjištěn relevantními a řádně pořízenými a provedenými důkazy. V opačném případě platí *in dubio pro reo*.
19. Dne 18. 5. 2017 bylo následně vydáno napadené rozhodnutí.

V. Posouzení věci krajským soudem

20. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.)
a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
21. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
22. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).
23. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
24. Dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 silničního zákona se fyzická osoba *dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.*
25. Dle ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) silničního zákona *řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.*
26. Podstatou projednávaného případu je posouzení, zda se žalobce dopustil protiprávního jednání ve smyslu ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 silničního zákona. Otázkou,

jež měla být dle žalobceva názoru posouzena nesprávně, je, zda na základě výpovědi svědků (policistů) lze považovat přestupek za dostatečně prokázaný i vzhledem k žalobcem uplatněné argumentaci spočívající v továrním uzpůsobení jeho vozidla pro telefonování

ve vozidle. Těžiště problémů v tomto směru se nachází v rovině hodnocení důkazů, když

na jedné straně stojí svědecké výpovědi zasahujících policistů (podepřené oznámením o přestupku), na straně druhé tvrzení žalobce uváděné již v průběhu správního řízení.

27. Pokud se týká žalobcem namítaných skutečností týkajících se objasnění skutkového stavu nyní projednávané věci, krajský soud uvádí, že povinnost zjišťovat skutkový stav stran skutečností odpovídajících skutkové podstatě přestupku, leží vždy na správním orgánu.

V této souvislosti se žalobce domníval, že napadené a prvostupňové rozhodnutí nebylo vydáno na základě spolehlivě zjištěného skutkového stavu. Konkrétně poukazoval na skutečnost, že výrok správních rozhodnutí byl postaven pouze na svědeckých výpovědích zasahujících policistů, které však nebyly dostatečně průkazné a byly v rozporu s tvrzením žalobce, když ve správním spise nebyly obsaženy žádné jiné důkazy prokazující vinu žalobce.

28. Krajský soud k tomuto uvádí, že pokud existuje rozumná pochybnost, tzn. ne zcela nepravděpodobná možnost, že deliktního jednání se obviněný z přestupku nedopustil, nelze jej za přestupek postihnout (*in dubio pro reo*). Povinnost prokázat přestupek obviněnému má správní orgán. Obviněnému stačí k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, rozumná pochybnost o otázce, zda se předmětného jednání dopustil; obviněný se nemusí vyvíňovat, tedy prokazovat, že se deliktního jednání nedopustil (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68, bod 18).

29. Obecný požadavek na souladnost přestupkového řízení s limity ústavněprávními a mezinárodními však neopravňuje k tomu, aby u ustanovení upravujících procesní náležitosti přestupkového řízení byl použit takový výklad, který by fakticky bránil efektivnímu postupu. Jinými slovy řečeno, interpretace omezujících pravidel procesu ve správním trestání nemůže být natolik extenzivní, aby ve svých důsledcích znemožnila účinný postih za protiprávní jednání. V možnosti nabízet důkazy a uplatnit prostředky ke své obraně je tak zapotřebí primárně vidět (v souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2000, sp. zn. I. ÚS 533/98, N 81/18 SbNU 197) právo osoby, proti níž se řízení vede, a nikoliv povinnost správních orgánů. Uvede-li obviněný v řízení tvrzení ke skutkovým okolnostem případu a navrhne k jejich prokázání důkazy, je správní orgán povinen se řádně vypořádat jak s těmito tvrzeními, tak i s nabízenými důkazy. To samozřejmě neznamená, že musí všechna tvrzení prověřit a nabízené důkazy provést. Pokud to však neučiní, musí svůj závěr přezkoumatelným způsobem vysvětlit. V řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném

pro rozhodnutí o přestupku ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68).

30. V přestupkovém řízení je poté správní orgán povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, což vyjadřuje zásadu materiální pravdy, podle které správní orgán opatřuje potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, z úřední povinnosti, zjišťuje všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch obviněného, jakož i provádí důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Správní orgán hodnotí důkazy podle své úvahy; každý důkaz jednotlivě a všechny ve vzájemné souvislosti (viz ustanovení § 3, § 50 a § 52 správního řádu).
31. Jak vyplývá ze správního spisu a dále i z žaloby, žalobce zpochybnil závěry správních orgánů až v podané žalobě. Uvedené námitky nepochybně žalobce mohl uplatnit již v řízení před správním orgánem I. stupně, případně před žalovaným (jak soud ještě dále uvede), přičemž je ale „obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana (...) jevit dle kontextu věci i jako účelová“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 04.12.2013, č.j. 1 As 83/2013-60).
32. Soud ve správním soudnictví přitom nemůže nahradit nedostatečná skutková zjištění vlastními závěry, tedy skutkové závěry správního orgánu měnit, pokud sám nedokazoval.
To však znamená, že když podklady použité správním orgánem ke zjištění skutkového stavu a prokázání žalobcovy viny byly postačující k vydání rozhodnutí, že se žalobce jako obviněný dopustil přestupku spočívajícího v držení hovorového či jiného záznamového zařízení při řízení motorového vozidla, přičemž o skutkovém stavu věci nevznikly v přestupkovém řízení žádné důvodné pochybnosti (stav bez důvodných pochybností lze vyjádřit jako míru pravděpodobnosti, při níž neexistují rozumné pochybnosti o opaku – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 - 60), tak bylo možné i v tomto soudním řízení vycházet pouze z takto zjištěného skutkového stavu věci.
33. Krajský soud byl tedy nejprve povinen na základě žaloby přezkoumat, zda správní orgány v řízení o přestupku opatřily takovou sadu důkazů, která po provedeném zhodnocení s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vedla k závěru, že se žalobce přestupku dopustil, s tím, že zároveň neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení žalobcovy viny.
34. Krajský soud je v tomto směru nucen konstatovat, že žalobce svou argumentací, jež uplatnil již ve správním řízení, nevnesl do závěrů správního řízení důvodné pochybnosti o okolnostech spáchání přestupku, když veškerá v žalobě uplatněná tvrzení byla pouze neodůvodněnými spekulacemi, k nimž žalobce nenabídl žádné rozumné důkazy, přičemž se správním orgánům žádné důkazy nenabízely ani ze spisu či kontextu věci. Lze souhlasit s obecnou tezí, že správní orgány jsou povinny samy vyhledávat a opatřovat si důkazy

a podklady pro svoje rozhodnutí. Nelze však z této teze současně dovodit, že i v případě,

kdy správní orgány nemají žádné důvodné pochybnosti o skutkových zjištěních a o jejich právním posouzení, jsou přesto povinny pokračovat v pořizování dalších důkazů a podkladových dokumentů v závislosti na vůli přestupce. Přestupkové řízení je založeno

na uvážení správního orgánu ohledně rozhodnutí, jaké důkazy provést a jaké nikoliv. Opačný výklad by mohl paradoxně znamenat, že přípravná fáze rozhodovacího procesu by nikdy nemohla skončit (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2007,

č. j. 2 As 93/2006–84). K provedení jiných důkazů by byl správní orgán povinen přistoupit pouze tehdy, pokud by ve věci zůstávaly významné skutkové pochybnosti, respektive by skutková zjištění správních orgánů byla žalobcem rozumným způsobem zpochybněna. Tato situace však v nyní řešeném případě nenastala.

35. Krajský soud v tomto směru poukazuje na konstantní judikaturu správních soudů. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115, dovodil,

že „(...) úřední záznam o tom, že byl spáchán přestupek a kdo je z jeho spáchání podezřelý, poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci; nelze jej však považovat za důkazní prostředek (...). K dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu slouží mj. svědecký výslech osoby, která úřední záznam pořídila, nikoli tento záznam sám.“

Je tomu tak především z toho důvodu, že pořízení úředního záznamu, jakožto jednostranného procesního úkonu, nemůže samo o sobě naplnit požadavek na dostatečné zjištění skutkového stavu. To však neznamená, že by byl úřední záznam pořízený v souvislosti se zjištěným protiprávním jednáním v přestupkovém řízení zcela neprůkazný. Pro příslušný správní orgán je úřední záznam naopak s ostatními podklady předloženými správnímu orgánu ze strany policejního orgánu nenahraditelným zdrojem informací pro určení, jakým způsobem bude v přestupkovém řízení dále postupováno, resp. jakým způsobem bude ve správním řízení vedeno dokazování. Úřední záznam o spáchání přestupku, jakož i oznámení o přestupku se tedy bezesporu řadí mezi podklady rozhodnutí. To nerozporuje ani shora citované rozhodnutí, z něhož pouze vyplývá, že úřední záznam, potažmo jiný jednostranný procesní úkon nemůže představovat jediný podklad k prokázání viny obviněného, neboť je pro tyto účely zcela nedostačující a nezabezpečuje náležité zjištění skutkového stavu. V daném případě však správní orgán I. stupně svým povinností ve smyslu zásady materiální pravdy dostal, když při zjišťování skutkového stavu nezůstal pouze u konstatování úředního záznamu o spáchání přestupku a oznámení přestupku, ale provedl řádné dokazování svědeckými výpověďmi zasahujících policistů.

36. Pokud se jedná o výhrady žalobce ke svědeckým výpovědím policistů z důvodu jejich nedostatečné průkaznosti, nepovažuje soud tyto za opodstatněné. Nelze se ztotožnit s názorem žalobce, že by svědecké výpovědi zasahujících policistů nepostačovaly k náležitému prokázání skutkového stavu dané věci. Pokud by krajský soud takovou argumentaci přijal, mohlo by to v konečném důsledku znamenat, že by bylo znemožněno stíhání a potrestání pachatelů těch dopravních přestupků, u nichž nelze

naplnění skutkových podstat doložit exaktními metodami (zpravidla měřením za pomoci technických zařízení). Přestupek, jehož spáchání je kladeno za vinu žalobci, tedy držení telefonního přístroje nebo jiného hovorového či záznamového zařízení při řízení vozidla, je takového charakteru, že jeho spáchání lze v zásadě prokázat toliko svědeckými výpověďmi osob přítomných přestupkovému jednání, případně za pomoci audiovizuálního záznamu (fotodokumentace), podařilo-li se posuzované jednání tímto způsobem zachytit. V daném případě však nebylo jednání žalobce, jímž měl naplnit skutkovou podstatu přestupku, žádným způsobem zdokumentováno (a vzhledem k charakteru zjištění spáchání přestupku, především rychlosti na sebe navazujících skutečností, ani být jakkoliv zadokumentováno nemohlo), a vyjma zasahujících policistů neexistují ani žádní jiní svědci, kupříkladu kolemjdoucí, řidiči nebo spolujezdci v blízkosti jedoucích vozidel, kteří by mohli k věci cokoliv vypovědět (žalobce nadto žádnou z těchto případných „bezúhonných“ osob konkrétně neoznačil). Krajský soud se přitom nedomnívá, že by tato skutečnost musela nutně vést k závěru o důkazní nouzi.

Je nicméně povinností správních orgánů klást v obdobných případech zvýšený důraz na posouzení věrohodnosti získaného důkazu a postupovat obzvláště pečlivě a obezřetně při hodnocení jeho vypovídací hodnoty.

37. Otázkou, jež měla být objektivně zodpovězena, je, zda lze na základě výpovědi svědků (policistů, pro jejichž oznámení bylo správní řízení zahájeno) považovat přestupek za dostatečně prokazaný. Těžiště problémů se tak posouvá do oblasti hodnocení důkazů; jednalo se o situaci, kdy na jedné straně stojí tvrzení policistů podepřené podepsaným oznámením o přestupku, úředním záznamem, na straně druhé tvrzení žalobce, že se popisovaného protiprávního jednání nedopustil, což mj. zdůvodňoval továrním uzpůsobením jeho vozidla pro telefonování za jízdy. Dle názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v rozsudku ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005 - 84, poté: „(...) existence rozporu mezi jednotlivými důkazy není neobvyklá, přičemž v takové situaci je správní orgán povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné ze vzájemně protichůdných skutkových verzí.“ Posouzením postupu správního orgánu I. stupně se zabíral i žalovaný a neshledal na jeho hodnocení a vyhodnocení žádné takové pochybení, jež by umožňovalo vyslovit závěr, že nelze jednoznačně určit, která z variant skutkového stavu odpovídá skutečnosti, naopak potvrdil závěry správního orgánu I. stupně.
38. V daném případě nezbývá krajskému soudu než souhlasit se žalovaným i správním orgánem I. stupně v tom, že výpovědi policistů ob stojí. Jak vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 29. 8. 2011, č. j. 8 As 13/2011 - 54) je třeba vycházet z domněnky o věrohodnosti výpovědi policistů, neboť tito zpravidla nemají (na rozdíl od účastníků řízení) na výsledku věci jakýkoliv zájem a vykonávají pouze svoji služební povinnost. Otázkou věrohodnosti zasahujícího policisty jako svědka se přitom zabýval Nejvyšší správní soud též v rozsudku ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 - 114, v němž vyslovil, že „(...) k osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoliv zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jímž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma,

nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil.“ Krajský soud je však přesvědčen, že aby bylo možno učinit úsudek o případné nevěrohodnosti policisty jako svědka, resp. aby vyvstala pochybnost o jeho nezaujatosti, musely by k tomu přistoupit další okolnosti, které by těmto závěrům nasvědčovaly (přehnaná horlivost při výkonu služební povinnosti, šikanózní jednání ve vztahu k obviněnému apod.).

39. V nyní řešené věci byly výpovědi policistů vzájemně souladné, konzistentní a nevykazovaly žádné logické rozpory či nejasnosti, přičemž byly rovněž zcela v souladu s oznámením přestupku ze dne 31. 10. 2016 a úředním záznamem ze dne 31. 10. 2016. V projednávané věci nebyl zjištěn ani žádný motiv, proč by policisté měli mít zájem na stíhání žalobce, než prostý výkon jejich služby, což rovněž potvrdil žalobce ve svém vyjádření k věci v rámci protokolu ze dne 25. 1. 2017, č. j. DOP/DP-424/2016. Z materiálů založených ve správním spise není patrná ani žádná nepřiměřená míra horlivosti (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 - 63). Policistu přitom lze považovat za nestranného svědka, není-li žádným způsobem motivován, ať již negativně či pozitivně, aby jeho svědectví vedlo k určitému výsledku řízení, v němž má podat svědectví.
40. V posuzovaném případě tedy krajský soud neshledal žádnou okolnost, která by důvěryhodnost svědků zpochybňovala a ani žalobce žádné přesvědčivé důvody, pro něž by bylo na místě se domnívat, že policisté měli zájem vypovídat nepravdivě, neuvedl. Žalobce nejen, že žádným způsobem neprokázal, že by právě policisté příslušející k dotčenému policejnímu orgánu byli takto na svých výpovědích ovlivňováni, ale ani neoznačil žádné konkrétní okolnosti, z nichž by vyplývalo, že by policisté vystupovali vůči jeho osobě jakkoliv nestandardně. Obdobně ani ze zjištění učiněných ve správním řízení nevyplývá, že by si policisté počínali při jednání s žalobcem nekorektně či neprofesionálně, nebo že by snad v průběhu kontroly projevíli jakoukoliv přehnanou horlivost. Vše naopak nasvědčuje tomu, že zasahující policisté postupovali zcela nezaujatě a plnili pouze v intencích zákona svoji služební povinnost.
41. V tomto ohledu je třeba akcentovat, že v daném případě správní orgány vycházely z výpovědí dvou zasahujících policistů, které neobsahovaly žádné zásadní rozpory, a to ani ve vzájemném srovnání. Krajský soud však z obsahu správního spisu (resp. ze svědeckých výpovědí zaznamenaných v protokolu o konání ústního jednání) nezjistil jakékoliv rozpory, které by mezi výpověďmi zasahujících policistů mohly existovat. Oba zasahující policisté se shodli na místě, ze kterého byl vytýkaný přestupek žalobce zpozorován, na typu vozidla žalobce, na poloze vozidla žalobce v okamžiku spáchání přestupku, na ruce, ve které měl žalobce držet telefonní zařízení, barvě telefonního zařízení, jakož i na místě a okolnostech zastavení vozidla žalobce a projednávání spáchání přestupku se žalobcem na místě samém. Ze strany soudu tudíž nebyly zjištěny žádné rozpory ve výpovědích zasahujících policistů, které by snad mohly být způsobeny dlouhou časovou prodlevou mezi spácháním přestupku a podáním svědecké výpovědi. Lze tedy konstatovat, že obě svědecké výpovědi se v hlavních rysech plně shodovaly. Nadto za situace, kdy byla výpověď policistů prováděna po více než čtyřech měsících od spáchání přestupku, by bylo možné i případné drobné odchylky pochopit, neboť nelze mít za to, že si policisté mají kapacitu pamatovat všechny jednotlivé zjištěné přestupky do nejmenšího detailu. Takové požadavky nelze na příslušníky

policie s ohledem na množství přestupků, jimiž se zabývají, nepochybně ani požadovat. Nicméně taková situace v nyní posuzované věci nenastala, neboť svědecké výpovědi zasahujících policistů byly prakticky totožné, zcela konzistentní a souladné. Jak již bylo uvedeno, k hodnocení věrohodnosti je nezbytné přistupovat v každém případě individuálně, přičemž v posuzované věci žádné podezření o ovlivnění svědeckých výpovědí nevzniklo. Policista v pozici svědka je stejně tak jako jiná fyzická osoba povinen vypovídat pravdu a nic nezamlčovat (viz ustanovení § 55 odst. 1 správního řádu). Na rozdíl od policistů, kteří na věci neměli osobní zájem, měl žalobce zřejmý motiv, proč tvrdit, že se vytýkaného jednání nedopustil. Je totiž zcela přirozené, že osoba, které hrozí postih za přestupek, není ve věci nestranná a bude tedy tvrdit pouze takové skutečnosti, které jí jsou ku prospěchu.

42. Krajský soud v tomto směru vychází z předpokladu, že žalobce, jemuž postih za spáchaný přestupek hrozí, není na rozdíl od nezainteresovaných policistů nestranný (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2014, č. j. 10 As 108/2014 - 25. Pro úplnost zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2013, sp.zn. 7 A 82/2002, dle kterého: „(...) *dokazování ve správním řízení nestojí na legální teorii důkazní, která by předepisovala správním orgánům, jakou váhu, kterým důkazům mají přikládat, jakého důkazu je k prokázání té či oné skutečnosti zapotřebí, nebo jaký počet důkazů je nezbytný k prokázání skutečnosti, která je předmětem dokazování. Dokazování ve správním řízení ovládá zásada volného hodnocení důkazů. Povinností správního orgánu je zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Správní orgán je tedy povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, avšak pouze ve vztahu k předmětu dokazování, tj. k určitému skutku; skutečnosti, které stojí vně předmětu dokazování, nezjišťuje, neboť nemají pro rozhodnutí věci význam. V některých případech bude nezbytné, aby správní orgán obstaral a posléze provedl řadu důkazů, jindy bude určitý skutek bezpečně prokázán na základě důkazního prostředku jediného.*“ Správní řízení tedy obecně ovládá ve smyslu ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu zásada volného hodnocení důkazů. Tato zásada totiž dává prostor správnímu orgánu, aby sám vyhodnotil, které důkazy jsou pro jeho závěry rozhodující a které nikoliv. Ve spojení se zásadou materiální pravdy pak dokazování musí proběhnout tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
43. Soud tedy uzavírá, že nemá pochyb o tom, že žalobce držel při jízdě v pravé ruce telefonní přístroj světlé barvy, přičemž tuto skutečnost mohli policisté dobře pozorovat, když mohli s ohledem na zaparkování služebního vozidla vnímat celou situaci bez nutnosti sledovat zároveň provoz a věnovat se řízení, přičemž výhledové poměry policistů k vozidlu žalobce byly zcela jednoznačně dobré s ohledem na úhel a postavení vozidel, ze kterého žalobce viděli, a taktéž s ohledem na dobré počasí.
44. Lze tedy shrnout, že výhrady žalobce ke zjištění skutkového stavu, a to zejména pokud se jedná o věrohodnost svědeckých výpovědí zasahujících policistů, vyhodnotil krajský soud jako zcela nedůvodné. Krajský soud je přesvědčen, že skutkový stav byl náležitým způsobem ozřejměn již v řízení před správními orgány, přičemž lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2015, č. j. 2 As 217/2015 - 47, v němž tento dovodil, že „(...) *jestliže již v samotném přestupkovém řízení správní orgány opatří takovou sadu*

důkazů, jež s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí (§ 3 správního řádu z roku 2004) vede k závěru, že obviněný se příslušného přestupku dopustil, a zároveň neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku, nemůže pasivita obviněného z přestupku ve správním řízení zásadně vést k jeho úspěchu v navazujícím soudním řízení, ledaže by se mu podařilo účinně zpochybnit věrohodnost nebo dostatečnost správními orgány provedených důkazů.“

45. Pokud žalobce namítal, že správní orgány nepřihlížely k jeho argumentaci spočívající v tvrzené existenci továrního uzpůsobení jeho vozidla pro telefonování při jízdě, nemohl soud této námitce přisvědčit. Je sice pravdou, že se žalovaný posouzením této otázky nezabýval, nicméně tomu tak bylo pouze z důvodu, že žalobce takovou námitku ve svém odvolání vůbec neuvedl. Žalovaný se nicméně dle odůvodnění napadeného rozhodnutí ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně, který předmětnou námitku řádně vypořádal na straně 6 prvostupňového rozhodnutí. Správní orgán I. stupně nepochybně pro vypořádání dané námítky zvolil stručnost, to však ničeho nemění na správnosti jeho závěru, a to především s ohledem na značnou obecnost tohoto tvrzení žalobce a absenci jakýchkoliv důkazních návrhů k prokázání pravdivosti jeho tvrzení. Krajský soud má proto za to, že se správní orgány námitkou žalobce, kterou dle jeho názoru měla být zpochybněna verze předestřená zasahujícími příslušníky PČR, zcela řádně zabývaly, když tuto vyhodnotily jako nedůvodnou, a to mj. s ohledem na další v řízení provedené důkazy. Zdejší soud přitom neshledal na takovém postupu správních orgánů žádnou vadu.
46. Soud uzavírá, že v projednávané věci bylo dostatečným způsobem prokázáno naplnění skutkové podstaty přestupku spočívajícího v držení hovorového či záznamového zařízení při řízení motorového vozidla. V průběhu řízení nevyvstaly indicie o tom, že by chování zasahujících policistů bylo jakkoliv nestandardní nebo že by měli osobní zájem na věci, rovněž nebyly k dispozici žádné důkazy zpochybňující jejich konstantní a pro účely řízení dostatečně určité výpovědi, a to ani v řízení před správními orgány ani před soudem. V projednávané věci tak bylo v rámci možností, které jsou správním orgánům z povahy věci dány při zjišťování přestupků viditelných pouhým okem a jinak nezdokumentovaných, s dostatečnou mírou jistoty zjištěno, že žalobce uvedený přestupek spáchal, jak je uvedeno v rozhodnutích žalovaného i správního orgánu I. stupně. Soud má stejně jako správní orgány za prokázané, že verze skutkového stavu vyplývající z konzistentních výpovědí obou zasahujících policistů, kteří zjištěné skutečnosti vnímali lidským zrakem z bezprostřední vzdálenosti spočívající v tom, že předmětem, který žalobce držel v ruce během řízení vozidla, byl skutečně mobilní telefon, se jeví věrohodná, přičemž žalobce sám tuto verzi nikterak důvodně nezpochybnil a nepředestřel soudu jinou a uvěřitelnou verzi skutkového děje. Podle názoru zdejšího soudu tak nevznikají pochybnosti o tom, že žalobce svým jednáním porušil ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 ve spojení s ustanovením § 7 odst. 1 písm. c) silničního zákona. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu.

VI. Závěr a náklady řízení

47. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.
48. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
49. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.
50. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 25. července 2019

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.